

# РЕШЕНИЕ

№ 2256

гр. София, 07.04.2014 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.03.2014 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков**

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова**

**Красимира Желева**

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **12381** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място], срещу решение /без номер/ от 21.11.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1287 от 2013 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 94 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-2205147/27.12.2012 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - [населено място].

С оспореното пред СРС НП, на [фирма], е наложена „имуществена санкция” в размер на 1500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно. Според касатора първоинстанционният съд неправилно е приел, че в случая не се касае за неизпълнение на законово задължение по чл. 153, ал. 1 от КТ. Инвокирани са доводи, че събраните доказателства недвусмислено сочат, че дружеството не е осигурило задължителната седмична почивка на служителя Д.. Представеният график за месец октомври 2012 г. е документът, удостоверяващ явяването на работниците на работа. Твърди се, че по време на проверката не са представени никакви доказателства, за това, че в дружеството е въведено сумирано изчисляване на работното време, а при съставянето на АУАН не са наведени оплаквания в тази насока. Дори да се приеме, че

наистина е бил въведен такъв метод за отчитане на работата, административно-наказателната отговорност на сочения за нарушител е ангажирана правилно, защото служителят е работил в продължение на 12 дни без почивен ден.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт Д., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адвокат С.. Същият намира жалбата за неоснователна.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение при изясняването на спора от фактическа страна. Районният съд е приел, че на 07.11.2012 г. длъжностни лица при Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на обект - магазин за продажба на алкохол и цигари, находящ се в [населено място],[жк], стопанисван от [фирма]. От дружеството били изискани документи, които били представени при приключването на проверката. Резултатите били обективирани в съставен от проверяващите протокол, видно, от който И. В. Д. – назначен на длъжност „продавач” е полагал труд от 20.10.2012 г. до 31.10.2012 г., включително, без да ползва седмична почивка. Това обстоятелство било установено от представения график за явяване на работа на персонала на фирмата в магазина и от Правилника за вътрешен трудов ред на фирмата, в който - в р. III „Работно време, почивки и отпуски” работодателят бил определил петдневна работна седмица с продължителност на работното време през деня - 8 часа, с обща седмична продължителност 40 часа.

Със заповед № 17/20.10.2012 г. И. Д. бил командирован от обект [населено място], [улица], в друг търговски обект на фирмата - магазин за продажба на алкохол и цигари, находящ се в [населено място],[жк].

Със заповед № 4/20.10.2012 г. било въведено сумирано изчисляване на работното време в магазин за продажба на алкохол и цигари, находящ се в [населено място],[жк], павилион 21 за периода от три месеца - от 20.10.2012 г. до 20.01.2013 г. Екземпляр от заповедта е била връчена на работника.

Събраните доказателства мотивирали проверяващите да приемат, че дружеството не е осигурило на служителя си полагаемата му се седмична почивка.

Това обстоятелство дало основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № 22-2205147 от 27.12.2012 г., връчен на представителя на сочения за нарушител. В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което го е

потвърдил.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: за постановяването на решението, касаторът е бил уведомен редовно, чрез изпращане на съобщение, получено от негов представител на 03.12.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 10.12.2013 г. /вх. № 55410/, т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени документи. Показания са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда.

Правилно в оспореното решение е прието, че за определен период, поради недостиг на служители във фирмата, на основание чл. 142, ал. 2 от КТ, със заповед е въведено сумирано изчисляване на работното време в негов обект, където е работил командированият служител. В съответствие с изискванията на закона е бил изготвен тримесечен отчет за сумарно работно време за периода от 20.10.2012 г. до 20.01.2013 г., в който е отразено и отработеното от И. Д. работно време и същото е с 56 часа по-малко от законоустановеното работно време.

Неоснователно е направеното в жалбата оплакване, че съдът безрезервно е кредитирал представените от жалбоподателя писмени доказателства. Същите, независимо от факта, че представляват частни документи, не са оспорени в хода на първоинстанционното съдебно производство, каквато възможност е съществувала за административно-наказващия орган, поради което няма пречка да бъдат ценени, в съвкупност с останалия, събран доказателствен материал.

Нито за настоящият съдебен състав, нито за състава на районния съд е съществувала възможността за преквалифициране на деянието, според направеното в жалбата искане. Цитираното Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. касае приложението на чл. 415в от Кодекса на труда. Според ВАС, административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като „маловажно нарушение” по смисъла на чл. 415в от Кодекса на труда. Разглежданият казус очевидно не попада в тази хипотеза. Касаторът по същество иска налагане на същото наказание, за друго законово задължение, в неизпълнението, на каквото дружеството не е било уличено първоначално.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 21.11.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1287 от 2013 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 94 състав.  
Решението е окончателно.